

Elíša: vzkříšení mládence

Převod materiálu

Tomáš Trusina

Pořadí v lekci

23

Téma

Vzkříšení jako přemožení smrti a znamení hodnověrnosti prorockého zaslíbení

Cíl

- Dítě uslyší pozvání přicházet s každou nouzí, strachem a bolestí k svému spásy.
- Dítě uslyší, že moc Božího milosrdenství přemáhá i smrt.
- Dítě uslyší, že o Božích slibech můžeme oprávněně pochybovat, a přesto jsme vedeni k důvěře, že Hospodin nezklamе.

Pro učitele

Biblický text: 2Kr 4,8–37

Výkladové poznámky

- **Elíša** (jako souhrnné heslo v předchozí úloze) se opět projevuje v příběhu jako ten, kdo byl obdařen „dvojnásobným dílem Ducha“ (2Kr 2,10–12). Jestliže Eliáš vrátil vdovu ze Sarepty dítě od hranic smrti (1Kr 17), Elíša nejprve ohlásí jeho narození a poté mu „vdechne život“, když už bylo nějaký čas mrtvé (4,32). I v tomto případě jde o **znamení, že prorocké slovo nad je a zaslíbení není klamem**, ale pravdou, která přemáhá i moc ztráty a smrti.
- **Základním tématem příběhu** tedy není pouze „zázrak vzkříšení“, ale vzbudit důvěru, že spolehnout na poselství posla spásy nepřinese člověku mrazivé zklamání, ale ukáže se jako nosné, a to i tváří v tvář takové ztrátě, jakou je smrt. Obavy z tohoto zklamání vyjadřuje žena z Šúnemu jak v první reakci na Elišovo zaslíbení (v. 16), tak především svými otázkami na Karmeli (v. 28). Obava, že bude zahanbena nad je vztich, a prosba, aby zklamána nebyla, je zásadní a legitimní otázkou, resp. prosbou např. v žalmech (Ž 25 nebo Ž 71). Příběh dává prostor jak otázkám a pochybnostem, tak odpovědi na ně.
- **Šúnem**: Nemusíme lokalizovat (podle ŽEP s výkladem leželo vedle královských pozemků u Karmele), důležitéjší je v něm slyšet „Zátiší“. Elíša tu nalézá útočiště na svých cestách. Elíša **tam**, na **tom místě**, u lidí, kteří mu dali tuhle podobu, může bezpečně ulehnout. Bezpečí, pokojný spánek, bezpečné místo patří k atributům zaslíbené země.
- **Šúnemanka** je označena jako **veliká žena**, a to především svým postojem k Elišovi. Nezapomíme, že se pořád nacházíme v době, kdy se Izrael oddává Baalovi. Z obyvatelky tohoto Zátiší vyzařuje „tichost“ těch, kdo požívají s Hospodinovou věrností (v. 13). V něm spočívá její velikost, máme ovšem slyšet i z reakce na smrt dítěte: nepoddá se situaci, ale jde se svou horkostí k Elišovi na Karmel (vv. 21–25).
- **Zaslíbení dítěte (vv. 12–18)** nepřichází jako reakce na prosbu ženy, ale až když Elišovi zprostředkuje její situaci prorocký uředník Géchazi. Scéna je ozvěnou zaslíbení Abrahamovi a Sáře (Gn 18): Elíša vyřizuje „po obvyklém řádu budeš mít syna,“ a žena reaguje podobnou horečkou jako kdysi Sára: **Neposmívej se, neobelhávej svou služebnici** (nevystavuj riziku klamu, a tím posměchu). Elíša tu zprostředkuje naději jako dar od Hospodina i jeho zastání. Na **znamení, že Elišovo slovo je pravdivé**,

spolehlivé, nosné, po?ala — ot?hotn?la — a porodila syna. Slovo muže Božího se stalo t?lem. Úvodní v?tu v. 18 je lépe ?íst jako vyúst?ní p?edchozího d?je („I rostlo dítě.“).

- **Smrt chlapce** p?edstavuje zlom, p?edevším pro matku. Komu p?íb?h p?ipadal p?íliš krásný, aby to byla pravda, tomu te? dává pokračování za pravdu. Lí?ení neodkazuje na diagnózu, ale spíš navozuje dojem, že smrt p?išla rychle a neodvratn?. Silný kontrast p?edstavuje ona smrt synka v náru?í matky. Jestliže narození synka dalo za pravdu slovm proroka, jeho vychladlé t?lo dává za pravdu ženíným p?vodním pochybnostem: Nebude z toho jen hrozné zklamání?
- **Reakce matky** > Nevystrojí hned poh?eb, i když to tak bylo nejb?žn?jší, ale v té p?et?žké chvíli se rozhodne obrátit k tomu, který to svým slovem všechno zp?sobil. Jej ?íní odpov?dným. T?lo mrtvého synka položí na prorokovo l?žko — manželovi nic ne?ekne, odbyde jeho udivené dotazy, a co nejrychleji se vypraví za Elišou.
- **Eliša ji vidí** p?icházet, **ale nic netuší** (vv 25–28). A? je muž Boží, nemá radar na všechno, co se kolem d?je. Z jejího gesta rychle pochopí, jaké nešt?stí ji potkalo. Jeho p?íkaz „Nechej ji“ vytváří prostor, aby mohla vylít ho?kost své duše (srv. 1Sa 1,10.15). Hora Karmel, kde Eliáš vyléval vodu na znamení pokání (1Kr 18, srv. 1Sa 7) se stává op?t místem, kde te?ou potoky, ale tentokráte slz.
- **Ho?kost duše** spo?ívá v prožívané bolesti, ale ještě víc v p?esv?d?ení, že ve své p?vodní „realistické beznad?ji“ m?la pravdu: *Zdaliž jsem ne?ekla, abys mne nešálil?* Dob?e, narodil se mi syn, ale copak jeho ztráta nepotvrzuje mé p?vodní podez?ení, že z toho stejn? nakonec nic nebude? Po?ád jde o beznad?j, jen „s prodlouženou dodací lh?tou“. V reakci na tuto vý?itku Eliáš nehájí sebe, ani neospravedl?uje Hospodina — a už v?bec nenazna?uje, že by n?ím byla vinna žena. Prost? ji se vším vyslechne. Tím dává žen? najevo, že je se svými otázkami a bolestí na správném místě.
- **Eliša jedná — vysílá Gechaziho** na co nejrychlejší cestu („nezakecávej se...“) a sv?uje mu svou **h?l** — odznak pravomoci a zárove? „oporu“. Gechaziho pokus je neúsp?šný, ?ímž se potvrzuje, že prost? edkování skrze u?edníka v tomto p?ípad? nesta?í. Musí jednat sám nositel spásy. Tento vedlejší motiv doporu?ujeme ve vypráv?ní d?tem vypustit.
- **Matka vyznává „Eliši se nespustím.“** Nejde o pov?ru, ale vyznání víry. M?že-li p?ijít spása, pak jen skrze tebe (viz jedine?ná role Eliši — heslo Eliáša).
- **Eliša jedná v „izolaci“** beze sv?dk?. Není to scéna pro diváky. Svou modlitbu doprovází gesty, jež zp?ítom?ují stvo?itelskou moc Hospodinovu — v tomto p?ípad? jako moc záchrany.
- **„Vezmi syna svého“** — vrací ho té, která ho ne?ekala — dostala — ztratila — a vrací jí ho jako znamení, že o?ekávání vzbuzené prorokem není vposledu marnost. Žena svou **úklonou** vyjad?uje svou víru a respekt k Elišovi jako sv?dku p?ítomné Boží spásy.
- **Novozákonní inspiraci tímto p?íb?hem** nemusíme s d?tmi probírat, ale je dobré o ní v?d?t: **mládene?ka**, který na vlastní k?ži zažil vzk?íšení, za?azuje do svého vypráv?ní o rozmnožení chleb? evangelista Jan (J 6,9). Motiv **skryté moci vzk?íšení** za zav?enými dve?mi setkáváme v p?íb?hu o vzk?íšení dcery Jairovy (Mk 5,22). Interpretaci vzk?íšení dítěte jakožto **navrácení syna matce** nalazáme výslovn? v p?íb?hu o vzk?íšení mládence z Naim (L 7,15n).

Úskali

- **Rozvitost a žánr p?íb?hu.** P?íb?h je podán jako legenda, ?emuž nasv?d?uje bezejmennost jednotlivých aktér?. Jako „pohádka pro dosp?lé“ chce vzbudit d?v?ru v p?ekvapivou moc poselství Hospodinova sv?dka. Nemá tedy cenu snažit se vysv?tlit, jak prob?hlo to, co se nám jeví jako „zázrak“, **spíš je t?eba se soust?edit na to, jakou odezvu vyvolávají „zázra?né motivy“ v život? adresát?,** jaká je tedy jejich funkce.
- **Role aktér? p?íb?hu** > Elišova role není role pro nás. Vzk?íšení jako moc proti smrti p?ichází od Boha Izraele a Otce Ježíše Krista. On si volí sv?dky, skrze něž tato moc p?ichází do sv?ta. My jsme v pozici t?ch, kdo tuto moc út?chy a nad?je p?ijímají, kdo o ni prosí, kdo ji mají vy?ídit, jimž p?íjde do života. Ú?elem vypráv?ní není nau?it se, jak k?ísit mrtvé, ale otev?ít se d?v?e, že evangelium Staré i Nové smlouvy nás staví na nohy i tváří v tvář smrti.
- **Úmrtí dítěte** byla pom?rn? pravd?podobná událost až do doby, než se rozší?ily v naší ?ásti sv?ta moderní medicínské postupy (pravidelná bezplatná pé?e, o?kování atd.) Ješt? nap?. P?emysl Pitter z?

stal naživu jako jediné z osmi dětí. Ve starověku (biblické látky nevyjímaje) navíc dítě nebylo pokládáno za hotového člověka. A za ránu nebyla pokládána samotná smrt dítěte, ale ztráta, kterou to představovalo pro rodiče. V tomto smyslu i příběh našeho příběhu leží v soustředění na to, jak celou situaci prožívá matka. Na tento hluboký rozdíl v mentalitě je třeba brát trvale ohled. Dítěm ho navíc nejde vysvětlit, proto ho zkoušíme zpracovat přímo do vyprávění.

- Jak děti reagují na smrt, vysvětluje dobře [článek na JinejSvět.cz](#).
- Vyprávění nás nechá naslouchat, **co v pokojíku u zesnulého Eliša provádí**. Není to pro umily ani pro zájemce o nějaké šamanské triky, jak vyhrát nad smrtí. Je to vyprávění pro zasvěcené čtenáře příběhu Bible, kteří si vzpomenou, jak Hospodin vdechl dech života člověku. Eliša tuhle blízkost moci stvořitelské zpřítomňuje jako blízkost záchrany. A toto poselství spásy se stává skutečností v jeho těle, gestech.

Odkazy

Starý zákon: překlad s výkladem: nový překlad Písma svatého. 6, Knihy královské, Druhá Paralipomenon.
Praha: Kalich, 1980.

Pro děti

Předškoláci (popř. i pro mladší školní věk)

Rozhovor a stručná verze příběhu

Předškolní děti si již smrt uvědomují, ale chápou ji jako přechodný a navratitelný stav (např. představa, že zemřelý člověk spí, odjel na výlet a pod). V souvislosti se smrtí mohou mít různé fantazijní představy. Nejčastěji prožívané pocity jsou strach, smutek, vztek, zmatek, nejistota i vina. V rozhovoru se s dětmi soustředíme na to, kdo je adresátem našich bolestí, nesplněných přání. Nechte jim dostatek prostoru, veďte ho maximálně empaticky a bez toho, že byste odpovídali „známkovali“ jako lepší, správnější či horší apod. Elišu pak v příběhu představíme jako toho, kdo je poslán od Hospodina, aby se mu lidé v takové situaci mohli svěřit. To, co prožívají děti, se pokusme přiblížit na emocích, jež prožívá matka z Šúnemu. Pokud se rozhovor protáhne, nechte rozhodně dítětem prostor. Tím, že jste vytvořili prostor děvřy pro téma ztráty a smrti, jste vlastně splnili funkci Eliši, který vyslechl matku a pomohl jí v jejím zoufalství.

Rozhovor

Za kým jdete, když ztratíte oblíbenou hračku?

Může vám pomoci, i když vám ji nedokáže najít či opravit?

Už vám umřel domácí mazlíček? Jak vám bylo? Měli jste za kým jít? Objal vás někdo a utěšil?

A už jste někdo zažili, že umřel někdo, koho jste měli rádi? Jak moc těžké to bylo? Měli jste někoho, s kým o tom mluvit?

Co pro jednu smutnou maminku udělal Eliša

Eliša byl zvláštní člověk. Bylo známo, že má opravdu rád lidi. Zvlášť ty, co se něčím trápili. A když lidem vyprávěl o Pánu Bohu, měli pocit, že je jim Pán Bůh blízký. Jako přítel, který dokáže opravdu pomoci.

Na svých cestách po Izraeli se občas zastavil v jedné rodině. Byli to hodní manželé, a vždycky pozvali Elišu k nim domů. Rádi ho poslouchali. A nejenže tam dostal najíst, ještě mu zřídili svatničku, kde si mohl odpočinout.

Eliša viděl, že mají jedno velké trápení, i když o něm nemluvili: neměli děti. Jednou té paní řekl: Pán Bůh vám chce pomoci. Otěhotníš, a budeš mít miminko. Ale ta paní mu moc nevěřila. Měla strach, že to nebude pravda. A i když by to náhodou pravda byla, měla strach, že to stejně špatně dopadne, že to dítěťátko ztratí nebo se mu něco stane.

Ale za čas opravdu porodila. Narodil se jí chlapec. Měla z něj velkou radost — už nebudou s mužem sami. Jak ten Eliša dokáže pomoci!

Chlapec rostl. Už to byl kluk, který sám běhá kolem chalupy. Jednoho dne se vypravil za tatínkem na pole. Byl horký den. Tu ho náhle přepadly veliké bolesti. Nařikal, ach má hlava, bolí, bolí, čím dál víc! Tatínek ho honem poslal s pomocníkem domů. Ale nic to nepomohlo. Maminka ho konejšila, ale bolest byla stále větší, až chlapec zemřel.

Maminka z toho byla úplně vedle. Věbec nevěděla, co dělat. Měla pocit, že snad praskne, tolik se jí chtělo plakat. A zároveň si vzpomněla na Elišu: Copak jsem to neřekla, že to nemůže dobře dopadnout? Proč nám chlapce sliboval? Proč nám ho vyprosil!

Ale pak si řekla: s touhle strašnou věcí, s tím smutkem, co se ho nemůžu zbavit, musím za Elišou. Vypláču se u něj. A taky mu povím, že nám nakonec věbec nepomohl. Rychle nechala osedlat osla a vydala se na cestu.

Eliša pobýval nedaleko na hoře Karmel. Viděl ji přicházet, ale myslel si, že jen tak vyrazila na návštěvu. Až když přišla, a dala se do pláče, a dlouho nařikala a plakala, poznal, že se stalo něco hrozného.

Maminka na něj volala a rozzlobeně křičela: Copak jsem ti neřekla, že to s tím synem stejně špatně dopadne?! Víš jak mne to bolí? Teď, když jsme ho ztratili, je to ještě daleko horší, než když jsme ho neměli!

Eliša ji poslouchal. Věbec se nebránil. Neřikal jí, že takhle se o Pánu Bohu a jeho pomoci nemá mluvit. Nechal ji, ať si vylije srdce, ať se vypláče, ať mu poví všechno, co ji trápí a zlobí. A ona mu to také všechno pověděla.

Potom jí Eliša řekl: Zkusím ti pomoci.

Všeho nechal a doprovodil ji domů. Mrtvý chlapec ležel na posteli v jeho pokojíku. Eliša se tam zavěšel.

Prosil Hospodina: podívej, jak je zoufalá. Zdá se jí, že se v tobě úplně zklamala. A mně, mně už nikdy nebude věřit ani slovo. Vždyť ztratila synka, kterého jsem jí já slíbil. Prosím, prosím Pane Bože, vrať jí synka zpátky — ať mi zas může věřit.

Eliša chlapce dlouze objal. Pak chlapec otevřel oči. Eliša na nic nečekal a zavolal jeho maminku. Vzal chlapce do náruče a podal jí ho. Přitiskla ho k sobě, živého a zdravého. Pak se uklonila Elišovi. Hluboce a dlouze. Nic neřekla. Ale Eliša moc dobře věděl: už mi věří. Jak bylo dobře, že jsem ji vyslechl. A díky Pánu Bohu za tuhle nečekanou pomoc. Zas mne bude ráda poslouchat. A zas mi bude ráda věřit.

Pomůcky: Flanelograf — postava plačící a pak klidné ženy, Eliša — postava v plášti.

Mladší školní děti

Buďte užití postup pro předškolní věk (zejména pokud potřebujete sloužit skupinky). Pouze vynechte téma „ztráta hraček“ a soustřeďte se v rozhovoru jen na ztrátu způsobenou smrtí.

Nebo pro d?ti využijte materiálu pro starší školní v?k, pouze p?esko?te ty body, na které by se menším d?tem ještě t?žko hledaly odpov?di.

Starší školní d?ti

Budeme p?íb?hem procházet z hlediska ženy. Všimn?te si sami moment?, kde se m?ní její postoj a kde vyjad?uje silné emoce: reakce na zaslíbení syna — porod — náhlá nemoc syna — úmrtí — rozhodnutí vydat se za Elíšou — p?íchod k Elíšovi — rozhodnutí držet se Elíši — p?ekvapivé vrácení syna. Vypráv?jte p?íb?h sami nebo podle následujícího p?evypráv?ní a v p?íslušném momentu zastavte a požádejte skupinu, aby navrhla, co asi žena v ten který moment prožívala. Odpov?di pište na papír. B?hem vypráv?ní (nebo nakonec) se m?žete k odpov?dem vrátit. Všimn?te si, kde se stala zm?na. S d?tmi zkoumejte, kdy byla d?vodem ženiných reakcí a zm?n?ných emocí situace, jež na ni dolehla, a kdy to bylo prorokovo slovo ?i ?in (pop?. obojí).

Elíša, ten zvláštní muž, co mu ?íkají „Boží ?lov?k“, zavítal do kraje zvaného Šúnem. To jméno znamená Zátíši a nelhalo. Žili tu p?átelští a pohostinní lidé. T?eba jako ta žena, co pozvala Elíšu na návštěvu. Dob?e vycítila, že Elíša je Boží ?lov?k a v?ele ho p?ijala. Pohostila ho a ještě mu nechala p?istav?t sv?tni?ku, p?epychov? vybavenou, aby m?l kde odpo?inout.

(Co asi prožívá? Co tím dává najevo?)

Elíša si toho považoval. Nechce tu pohostinnost p?ijmout jen tak. P?ivítat takhle Hospodinova sv?dka nebylo v té dob? v?bec samoz?ejmé. Jako muž Boží je od toho, aby ti, kdo ho vst?ícn? p?ijmou, potkali také n?co z dobrodiní Boha, jemuž slouží. „?ím ti m?žu být nápomocen?“ vzkázal jí. Ale ta žena na nabídku pomoci odpov?d?la: „Žiju tu spokojen?. Mám dostatek, nepot?ebuji víc.“

(Co asi prožívá? Co tím dává najevo?)

Až Elíš?v u?edník upozornil na jeden velký nedostatek: Nemají d?ti. Nemají komu p?edat d?dictví tohoto krásného místa, jeho poklidného ducha, odkaz své víry a pohostinnosti. Nemají d?ti — a tudíž je ohrožuje prázdnota života — k ?emu to všechno, pro co žijí?

A tu Elíša zv?stuje své bezd?tné hostitelce: Ot?hotniš a porодиš d?átko. Až uplyne dev?t m?síc?, budeš chovat syna. Dostanete d?dice tohoto krásného místa.

Ale ta p?átelská hostitelka mu nev?řila: Ned?lej si ze m? legraci. Nevzbuzuj ve mn? klamn? nad?je. Uv??ím ti, za?nu se t?šit — a budu nakonec leda pro smích, jak jsem nalet?la.

(Co asi prožívá? Co svou odpov?dí dává najevo?)

Elíša jí tu odpov?? nevy?ítal. Každopádn?, jak jí to ohlásil a slíbil, tak se i stalo. Po?ala a porodila. Stala se matkou. Dostala synka. Tu možná až p?íliš poklidnou atmosféru místa zvaného Zátíši narušuje te? d?tský k?ik, výskání a plá?.

(Co asi prožívá?)

Chlapec rostl, za?al chodit. Když povyrostl, vypravil se jednoho dne za otcem na pole. Ale tu ho náhle p?epadly prudké bolesti,— a jen ho donesli dom? matce, zem?el jí v náruží.

(Co asi prožívá? Co tím dává najevo?)

Když v té dob? n?kdo zem?el, uspo?ádali ještě stejný den poh?eb. Svolali pla?ky, aby smutn? na?íkaly, p?íbuzné ?i sousedy a rozlou?ili se s ním. Ale ta žena ud?lala n?co úpln? jiného. T?lo mrtvého synka odnesla do prorokova pokojíku a položila na jeho l?žko. Manželovi nic ne?ekla, a co nejrychleji se vypravila za Elíšou.

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

Když dorazila na Karmel, zamířila rovnou k Elišovi. Jeho uředník ji odstrkoval, ale Eliša poznal, že ji te-
hned musí vyslechnout. Žena se dala do pláče: Copak jsem tě žádala, abys mi dal syna? Copak jsem stála
o to, abys ve mně vzbuzoval naději? Copak mi od začátku nebylo jasné, že si se mnou jako muž Boží jen tak
hraješ?

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

Eliša znamená spása. A blízkost spásy také znamená, že si člověk může vylít srdce, plné hořkosti, zoufalství
a výtek. I vřel Pánu Bohu. Eliša ji pozorně poslouchal. Nehájil sebe, neospravedlňoval Hospodina. Nechal
ji, aby si vyleje srdce.

(Co asi přitom ta žena prožívá?)

Ale potom se ozval jako svědek Hospodinovy naděje a Hospodinova života. Poslal svého uředníka: Vezmi
mou hůl, to znamená, že Hospodin je pomocí a oporou — a polož ji na tvář tomu chlapci. Utíkej a s nikým se
nezastavuj.

Ale matka se teď už drží jen Eliši: Ne, potřebuji, abys se mnou za mým synem šel ty. Ty jediný můžeš teď
pomoci.

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

A Eliša šel. Modlil se za chlapce i za jeho matku. Prosil, aby Hospodin ukázal, že jeho slovo a jeho Duch
jsou silnější než smrt, silnější než lidská beznaděj.

Při té modlitbě se dotýkal chlapcova těla: vždyť jméno Eliša znamená spása — a on prosil, aby se Boží spása
dotkla tohoto chlapce.

A pak chlapec sedmkrát kýchl — otevřel oči — a jako nové stvoření se posadil na posteli.

Eliša zavolal jeho matku. Když vkročila do místnosti, vložil jí ho do náruče, živého a zdravého: Tady ho máš
zpátky!

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

Žena mu padla k nohám, jak kdyby stála v chrámu u oltáře. Pak se hluboce uklonila, vzala si syna a odešla.

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

Pomůcky: Papír, flipchart, fixy.

Přesah

Smrt — reakce rodiny — farář

Víte, jak to v církvi děláváme, když nám někdo blízký zemře? Za kým jdeme kvůli pohřbu? (za farářem a na
pohřební službu) Kde se pohřeb koná? Kdo na pohřbu mluví o útěše? O tom, že si máme kde vylít bolavé
srdce? O tom, že Boží láska je silnější než smrt?

Hořkost zkušeností nevíry

Vzpomenete si, jak se smála Sára? Učí nás dnešní příběh, že neschopnost důvěry je chyba? Nebo nás učí, že máme své pochybnosti kde sdílet? Má se mezi věřícími lidmi sdílet jen povzbuzení k víře, nebo také naše otázky a pochybnosti?

Novozákonní paralely

Myslíte, že měl Ježíš příběh jako je ten dnešní rád? Byly důležité pro evangelisty? Vzpomenete si na nějaké příběhy o vzkříšení dětí (mládenec z Naim, Jairova dcera, vzkříšení Tabity — Sk 10, vzkříšení mládence v Troad — Sk 20). Pokud máte čas, najděte je, rozdělte jednotlivcům i po skupinkách, a je porovnejte s dnešním příběhem z 2Kr — co je tam podobné?

Umírání dětí

Víte, že žijeme v „privilegované“ části světa, kde umírá hodně málo dětí? Víte, v které době klesla tzv. dětská úmrtnost (viz info v *Úskalí*)? (Zkuste příležitostně zajít na hřbitov a zjistit, jsou-li tam tzv. „dětské hroby“ — z které doby pocházejí? V kterých zemích děti i dnes umírají na nemoci?)

Liturgie

Biblický text k zapamatování

Jakože živ je Hospodin, nespustím se t?. (2Kr 4,30) (Text je podobný jako naposledy, ale můžete s dětmi pátrat, kdo to komu říká, kdo se koho nespustí, co to znamená pro víru, v čem je to podobné, v čem jiné.)

Rituál

Každou postavu můžete provázet jedna píseň, kterou můžete zpívat nebo její část skandovat — u Eliši navrhujeme *To já, ó Pane m?j, p?jdu, když m? posíláš* (Svítá 331).

Pokud jste vyráběli v minulých hodinách plakát stop, můžete ve tvoření pokračovat — Elišovy příběhy určitým způsobem „kopírují“ příběhy Eliášovy. K plakátu můžete připojit další papíry — buď horizontálně, jako pokračování příběhu, nebo vertikálně, do paralel k Eliášovi.

Okénko do bohoslužeb

Navrhujeme rozvinout jako téma „jméno Eliša“. Zapojit se mohou malí i velcí:

Už jste slyšeli o muži, který se takto jmenuje? Slyšeli o něm dospělí? Vzpomenou si na jaký jeho čin?

A víte, co jeho jméno znamená? *M?j B?h je spása*. Je to nejen jméno, ale i vyznání víry. B?h, jemuž věříme, je nablízku se svou záchranou a nadějí. Eliša chodil za lidmi, kteří tu naději neměli, a vyvízoval ji. A dnes ho čeká opravdu těžká lidská bolest.

(Pokud se ukáže, že ani dospělí tuto biblickou postavu moc neznají, můžete před odchodem do NŠ uzavřít: „...a tak vám děti dnes doma poví, co se o té spáse díky Elišovi dozvěděly.“)

Modlitba

Před modlitbou se zeptejte dětí, zda vědí o někom, komu je do pláče. I když my jsme spokojení, můžeme přinášet Pánu Bohu bolesti svých kamarádů, příbuzných, spolužáků apod. a prosit o naději i pro ně. Právě

takové p?íb?hy nás k tomu inspirují.

D?kujeme, že se u tebe můžeme vyplakat se svými starostmi a bolestmi, Hospodine. D?kujeme, že nás slyšíš, i když ti nev?íme. D?kujeme za Elišu a za p?íb?hy, které ukážou, jak ti záleží na lidském trápení. Prosíme za d?ti, které mají trápení. A za maminky nebo tatínky, kteří kvůli utrpení svých d?tí plá?ou a nemají kam jít. Amen.

Kam dále

[Elišovo slovo se stalo t?lem – i proti smrti \(p?evypráv?ní pro dosp?lé; benesov...](#)

[Texty na téma Dít? a smrt v?etn? v?kového ?len?ní \(JinejSv?t.cz\)](#)

Odkaz na píse?

[Ost?í jarních stébel zemi proráží](#)

[Ježíše se nespustím \(EZ248\)](#)

[Studn? nep?evážená všech božských milostí](#)

[Nezná tu nikdo soužení mé, to zná snad jenom Ježíš](#)

[Ty víš \(SV348\)](#)

[Kdo na kolenou kle?í, vídá dál](#)

[Pane Bože, prosíme t? \(BTS32\)](#)

Cílová skupina

[Mladší školní](#)

[P?edškolní](#)

[Starší školní](#)

Katechetické cykly

[Dál p?ece nejdeme sami II \(Od Samuele k Šalomounovi + Od Elijáše k mesiášovi\)](#)

Biblický odkaz (kat)

[2 Královská 4,8–37](#)